

HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

JULIA
JUSTISOVÁ

Sonety pro Elizy

JULIA JUSTISOVÁ

SONETY PRO ELIZU

PŘEKLAD

JANA PEŠKOVÁ

Milá čtenářko,

léto, doba dovolených a prázdnin je tady a já jsem si pro Vás na tento krásný čas připravil historické romance, jejímiž hrdinkami jsou dvě opravdu nevšední mladé ženy. Ta první, Thea, v příběhu Dívka bez korzetu oplývá nebývalou odvahou a odhodláním vzít svůj život do vlastních rukou. Eliza, hrdinka povídky Sonety pro Elizu, je zase nesmírně vzdělaná a kultivovaná. Nejenže zná Petrarkovy Sonety a zasvěceně hovoří o literatuře, také překrásně hraje na klavír, je talentovaná malířka a skvělá jezdka na koni, jen umění plytkého flirtování jí jaksi nejde...

Věřím, že si léto společně s mými příběhy krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Julia Justissová

SONETY PRO ELIZU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Wallflower's Last Chance Season

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2023

Překlad:
Jana Pešková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Janet Justiss
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa
2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2852-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2853-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2854-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn – květen 1836

Eliza Hasterlingová uklidila do kabelky jehlu a niť, s nimiž si zašívala lem sukně, který jí přišlápl a roztrhl nešťastný pan Alborne. Naštěstí to snad nebude vidět. Její skrovné kapesné jí neumožňovalo koupi nových šatů. Naposledy zkontrolovala své jako peří jemné kudrlinky, vyšla z dámské toalety a zamířila ke schodům vedoucím do plesového sálu.

Její prostořeká přítelkyně lady Margaret by jí řekla, že si za to může sama, když opět přijala Alborneovo vyzvání k tanci, pomyslela si s povzdechem. Ale při pohledu na jeho pihovatou tvář a dychtivé psí oči, jej nedokázala na rozdíl od Maggie a ostatních mladých dam odmítnout. Nebyl ani hezký ani bohatý, navíc byl neohrabaný, takže mohl být jen stěží považován za žádoucí partii. Sama věděla, jaké to je být přehlížená a opovrhovaná, a proto s ním soucítila. Což znamenalo, že jej neodháněla, když ji opakovaně vyhledával.

Ale asi s tím bude muset začít, pokud jí bude dál ničit její omezený šatník.

Sešla ze schodů a zamířila do sálu, když vtom starší džentlmen, kterému cestou krátce předtím kývla na pozdrav, ostře a zděšeně vykřikl. Otočila se a uviděla, že hůl, o niž se opíral, se smekla po prvním schodu

a spadla na zem. Muž ztratil rovnováhu a zapotácel se.

Spěchala k němu, popadla jej za paži, ne dost silná na to, aby zabránila tomu, že klesl na kolena, ale alespoň se úplně celý nerozplácl na zem. Pomohla mu zpátky na nohy, a pak poklekla, aby mu sebrala ze země hůl.

Právě když mu ji podávala, vešly do chodby dvě matróny, zastavily se a zvědavě se na ně zadívaly – džentlmen opírající se o hůl shlížející na Elizy, na kolenu. Když uviděla, jak mu tvář zčervenala rozpaky, Eliza k němu natáhla ruku a rychle řekla: „Jak jsem mohla být tak nešikovná a zakopnout! Díky, že jste mi nabídl pomoc.“

Muž pochopil, o co jí jde, vzal ji za prsty a vytáhl ji na nohy. Opožděně poznala jednu z matrón, lady Arbuthnotovou, a připravila se na nejhorší.

„Jak jste laskavý, lorde Markhame, že jí pomáháte,“ řekla lady a pak se otočila k Elize. „Měla byste být opatrnější, slečno Hasterlingová, vždyť jste mohla lorda Markhama srazit.“

„Nic se nestalo, mylady,“ namítl Markham.

Lady Arbuthnotová vrhla na Elizy opovržlivý pohled, kývla na vikomta, pak se zavěsila do své přítelkyně a společně zamířily kolem nich nahoru do schodů. Když došly na vrchol schodiště, zamumlala lady dost nahlas, aby ji slyšeli: „Co byste chtěli po dceři *klerikála*? Nemá úroveň ani eleganci.“

Její společnice si opovržlivě odfrkla. „Divím se, že se s ní Markham vůbec baví. Měla by se držet stranou a neobtěžovat!“

Eliza stiskla rty a ucítila, jak jí rudnou tváře, ale byla rozhodnutá jejich poznámky ignorovat. Když se ženy vzdálily z doslechu, zeptala se: „Jste v pořádku, lorde Markhame?“

„Ano, jen díky vám, slečno Hasterlingová. Jsem

vám vděčný, že jste mě uchránila od ostudy... ovšem za cenu toho, že se neomalenost lady Arbuthnotové snesla na vaši hlavu. Mám skoro chuť vyrazit za ní a uvést vše na pravou míru!“

„A znehodnotit tak můj přesvědčivý herecký výkon? To nesmíte!“ usmála se na něj Eliza. „S onou lady si starosti nedělejte, jsem pro ni jako dcera pouhého pastora natolik bezvýznamná, že se nebude obtěžovat se mnou dál zabývat. Jsem ráda, že jsem mohla zabránit tomu, abyste se zranil.“

„Byli jsme si někdy představeni? Zdá se, že mě znáte, ale já si nevybavuju, že bych se s vámi někdy setkal. Je to ostuda, že jsem si nezapamatoval tak půvabnou mladou dámu.“

„Byli jsme si představeni během minulé sezóny, ale bylo to krátce předtím...“ chvíli zaváhala, než pokračovala dál, „... nedlouho potom jste pak ztratil svou paní. Je vcelku pochopitelné, že jste si mě během tohoto smutného období nezapamatoval. Mimochodem, opožděně přijměte, prosím, mou upřímnou soustrast.“

Úsměv z vikomtovy tváře zmizel a nahradil jej výraz hlubokého zármutku a Eliza se v duchu pokárala, že mu jeho žal připomněla. Proč neřekla jen, že si byli představeni, a dál už to nerozváděla? Věděla jen, že se Markham po roce truchlení teprve nyní vrací do společnosti. Se svou ženou si byli v mnoha ohledech velmi blízcí a její smrt jej zlomila.

„Omlouvám se,“ vyhrkla spěšně. „Nechtěla jsem, neměla jsem –“

Markham jipohybem ruky umlčel. „Neomlouvejte se, milé dítě. Byla to bolestná ztráta, ale už se s ní postupně pomalu začínám smířovat. Po mém nečekaném střetu s podlahou bych už asi neměl svá kolena trápit tancem. Avšak mohl bych vás doprovodit a nabídnout vám nějaké občerstvení jako výraz díků

za vaši včasnou pomoc? Kdybyste nebyla tak pohotová, lady Arbuthnotová by mě přistihla rozpláclého na podlaze a mé ponížení by jistě soucitně okomentovala, jen aby jej později mohla s chutí barvitě vylíčit svým přátelům.“

Eliza se zasmála. „Přesně to by udělala! Jsem ráda, že jsem tomu mohla zabránit.“

„Dáme si sklenku vína, abychom toto mé štěstí oslavili?“ zeptal se Markham s úsměvem.

Eliza mu úsměv opětovala a přijala jeho nabízené rámě právě ve chvíli, kdy do chodby vběhl vysoký tmavovlasý muž. „Otče, jsi v pořádku? Nemohl jsem tě najít. Withram by s tebou rád mluvil.“

„Jen jsem se tu zapovídal s touto půvabnou mladou dámou. Znáte mého syna, slečno Hasterlingová?“

Elisa vzhledla k pohledné ostře řezané tváři muže, který starostlivě pozoroval svého otce. Byl štíhlý, v nenápadném večerním obleku, tmavé vlnité vlasy si právě netrpělivě odhrnul z čela a zahleděl se na ni pronikavými tmavohnědými očima. Když se postavil vedle otce, všimla si značné podoby, byl mladší, energičtější a vitálnější verzí džentlmena, kterého právě zachránila. Tělem jí projela vlna vzrušení.

„Ne, myslím, že jsme si nebyli představeni,“ vzpamatovala se Eliza ze svého okouzleného pozorování.

„Dovolte mi tedy abych vám, slečno Hasterlingová, představil svého syna, barona Strathama.“

Poté co si vyměnili zdvořilé úklony, Markham oznámil: „Jdeme se slečnou Hasterlingovou k bufetu. Řekni Withramovi, že jej později vyhledám.“

Zprvu okouzlená Strathamovou mužnou postavou a hezkou tváří si až teď uvědomila, že se na ni při pozdravu na oplátku neusmál. Místo toho zachmuřeně hleděl na její ruku, která spočívala na paži jeho otce.

Na chvíli měla pocit, že to i nějak okomentuje, ale co by na to tak asi mohl říct? Když dáma přijme rámě

doprovázejícího džentlmena, není v tom vůbec nic nepatřičného, a přesto Eliza pocítila náznak rozpaků, jako kdyby byla přistižena při něčem nekalém.

„Půjdeme, slečno Hasterlingová? Ples bude brzy končit a určitě se toužíte vrátit do sálu. Nerad bych vám dlouho bránil v potěšení tančit.“

Markham kývl na rozloučenou synovi, ale ten, místo aby se vzdálil předat otcův vzkaz, mu řekl: „Asi si také půjdu dát sklenku vína.“

Muži na sebe pohlédli, na straně otce byla patrná jemná rezignace a v očích syna rozhodnost. „Pojď tedy s námi, chceš-li,“ přikývl otec.

Při chůzi se vikomt otázel Elizy: „Dovolte mi doplnit mezery v mé paměti ohledně našeho setkání během minulé sezóny. Kde žije vaše rodina? Nevybavuji si, že bych se setkal s vaším otcem. Říkala jste, že je vikář?“

„Ano, ale nepřekvapuje mě, že jste se s ním neseťkal. Jen málokdy opouští svou farnost v Saltashi u Plymouthu, kde žije s mou matkou a zbytkem rodiny. Jsem tu v Londýně s mou starší sestrou, lady Dunbartonovou, která se laskavě ujala role mé gardedámy, aby matka mohla zůstat doma s mými mladšími sourozenci.“

„Máte tedy velkou rodinu?“

„Dost velkou. Mám dvě vdané sestry; bratr zůstává doma, protože studuje s otcem, který je uznávaný učenec, a matka se stará o menší děti.“

Zatímco odpovídala na vikomtovy otázky, ostře si uvědomovala přítomnost jeho syna, který šel za nimi. Tyčil se za ní, stále bez úsměvu. Zachmuřeně, téměř se zdálo že nesouhlasně. Neseťkal se s lady Arbuthnotovou, takže nemohl být seznámen s výctem jejích „neobratností“.

Nebo si snad myslel, že má nějaké nekalé úmysly s vikomtem? Věděla, že Markham je bohatý vdovec,

a kdyby neměl titul, byl by přesně tou vhodnou partií, kterou jí přítelkyně Maggie doporučovala, aby se mohla pak později stát bohatou vdovou a paní svého života. Nebyl to cíl, o nějž by usilovala, ale ze slušnosti rafinovaným plánům Maggie neodporovala.

Přesto musela potlačit úsměv při pomyšlení, že by někdo mohl podezírat dceru bezvýznamného venkovského vikáře, že si brousí zuby na nějakého *vikomta*.

Už méně zábavná a daleko nepříjemnější byla nezvyklá zkušenost, že na ni někdo hledí téměř nepřátelsky. Její přátelé a rodina se k ní chovali laskavě a pozorně, zatímco vyšší společnost na ni pohlížela díky malému věnu a nedostatku vlivných přátel s lhostejnou prezíravostí.

Vrhla krátký pohled na Strathamovu zachmuřenou tvář a necítila žádnou radost z toho, že si získala pozornost tohoto druhu. Došli do místnosti s občerstvením, Eliza přijala od Markhama sklenku vína a pokoušela se ignorovat zkoumavý pohled lorda Strathama, který postával poblíž nich. Vzpomněla si na radu své přítelkyně, že muže nejlépe podnítíme k hovoru tím, že se jej vyptáváme na jeho zájmy, a tak se Markhama zeptala: „Také jste byl v poslední době na venkově, že, mylord?“

„Ano, v našem venkovském sídle Stratham Hall v Hampshiru.“

„Bydlí tam s vámi kromě vašeho syna i vaše dcery?“

„Bohužel ne, všechny se vdaly a přestěhovaly se do vlastních domovů, jedna bydlí poblíž Yorku, druhá u Portsmouthu a ta nejmladší se nedávno vdala za džentlmena z Northumberlandu.“

„Máte v úmyslu zůstat v Londýně dlouho?“

„Do konce sezóny, pravděpodobně. Na venkově jsem se začal cítit trochu... osaměle.“

„Z toho vás Londýn zcela jistě vyléčí! Vždy je tu co dělat a za kým zajít. A jak tu ve městě nejraději trávíte čas?“

„Rád se tu setkávám se starými přáteli, zajdu do divadla, ale nejraději si prohlížím královskou sbírku v Britském muzeu.“

„Takže jste také učenec, mylord?“

„Pochopitelně nejsem vzdělanec takového formátu jako váš otec. Ale mám rád filozofii, poezii a klasickou literaturu.“

„Také moc ráda čtu klasiky,“ vyhrkla Eliza, sama vášnivá čtenářka, potěšeně. „Který autor je váš oblíbený? Nejsem nijak zvlášť vzdělaná, ale otec mě učil latinsky a trochu řecky. Nejraději mám Petrarku.“

„Vážně?“ Markham vypadal, že jej to opravdu zaujalo. „Já také! Doufám, že vás budu moci někdy navštívit a probrat s vámi oblíbené pasáže.“

Eliza zamítavě zavrtila hlavou a na protest pozvedla ruku. „Proboha, jen si nemyslete, že jsem bůhvíjaký znalec. Zním jen ty básně, které mi otec pomáhal přeložit.“

„Zajímalo by mě, které vám doporučil, abyste si přečetla.“ Vrhł krátký rezignovaný pohled na syna, který u nich postával, aniž by se nějak zapojoval do konverzace, a řekl: „Už vás nechám být, ať si můžete jít zatančit. Ale dovolíte mi, abych vás zítra navštívil?“

Eliza si domyslela, že jí hodlá vyjádřit vděčnost za záchranu před pádem, což se rozpakoval učinit před svým synem. „Bude mi ctí,“ odpověděla. „Jak už jsem se zmínila, bydlím tu u lady Dunbartonové v Holly House na Brook Street.“

Markham přivolal číšníka, aby odnesl jejich prázdné sklenice a nabídl jí rámě. „Dovolte mi, abych vás doprovodil k vaší gardedámě.“

Stratham odložil svou vlastní sklenici a opět je

následoval. Jako rytíř ostražitě chránící svého krále před nebezpečím, pomyslela si Eliza pobaveně.

Když vešli do sálu, uviděla svou sestru v družném hovoru s přáteli. „Támhle je má gardedáma,“ řekla a ukázala na ni.

„Dovedu vás k ní,“ řekl Markham. „A vy budete tak laskavá a představíte mě – i mého syna,“ vrhl zamračený pohled na muže, který jim byl v patách.

„Samozřejmě.“

Těsně před tím, než došli k lady Dunbartonové, Stratham popošel dopředu k ní. „Tančíte ráda, slečno Hasterlingová?“

A hledíme, sfinga promluvila, pomyslela si. „Ano, moc ráda, lorde Strathame.“

„Prokážete mi tu čest a věnujete mi následující waltz?“

Při pomyšlení, že se dostane do bezprostřední blízkosti k tomuto přitažlivému tělu, kdy jedna jeho ruka bude svírat tu její a druhá se jí ovine kolem pasu, ji zaplavilo vzrušení. Pak se však dostal ke slovu rozum a připomněl jejím rozrušeným smyslům, že na ni tento muž pohlíží s neskrývanou nelibostí.

Kromě toho dobře věděla, jak bláhové je podlehnout fyzické přitažlivosti. Jedno ponižující odmítnutí by jí mělo stačit.

Ale když k ní očividně nechová žádné sympatie, proč ji žádá o tanec?

Nicméně nebyla na následující waltz zadaná a jako obvykle neuměla pohotově vymyslet přesvědčující výmluvu k odmítnutí. „Bude mi potěšením,“ odpověděla zdráhavě.

Sestřin výraz nelibosti, když ji zahlédla, se proměnil v překvapení, poté co si povšimla i jejího doprovodu. Rychle vyjasnila svou tvář do uvítacího úsměvu a uklonila se mužům, kteří ji také pozdravili úklonou.

„Bezpečně vám vracím vaši chráněnkou, madam,“ oslovil ji Markham.

„Vřelé díky, sire. Už jsem si říkala, kam mi zmizela.“

„Musela jsem si zašít lem sukně,“ vysvětlila jí Eliza.

Sestřino zamračení naznačovalo, že nebylo vhodné upozorňovat na obnošený stav své garderoby. Doma ji jistě napomene, že měla raději říct, že si byla upravit svou toaletu. Asi se nikdy nenaučí umění společenského klábosení, kdy se člověk musí automaticky vyhýbat všemu, co by na něj mohlo vrhnout nepříznivé světlo.

„Za to zdržení mohu já,“ vložil se do toho lord Markham. „Setkali jsme se na chodbě a já jsem ji přesvědčil, aby vnesla trochu potěšení do mé první návštěvy plesu v tomto roce a dala si se mnou sklenku vína.“

„Marie, vzpomínáš si na lorda Markhama a jeho syna lorda Strathama? Moje sestra lady Dunbartonová.“

„Samozřejmě. Je skvělé, že jste se vrátil do Londýna, lorde Markhame. Ale nemyslím si, že jsem se už setkala s vaším synem.“

„Stratham nikdy neprojevoval velký zájem o společenské záležitosti,“ řekl Markham s naděchem nesouhlasu. „A poslední rok se mnou hojně pobýval na venkově a sňal tak z mých ramen velkou část břemene obhospodařování našeho majetku.“

„To vždy potěší, když přibude ve městě další hezký muž,“ řekla sestra a zářivě se na Strathama usmála.

„Rád se s vámi opět setkávám, lady Dunbartonová, a bylo mi potěšením si s vámi popovídat, slečno Hasterlingová,“ řekl Markham.

„Vrátím se na náš tanec,“ řekl Stratham, oba muži se znovu uklonili a odešli.

Sestra za nimi chvíli hleděla a pak se obrátila k Elize. „Co se přihodilo?“

Eliza jí krátce vylíčila setkání s vikomtem, jen vynechala, že jej zachránila od pádu a raději lehce zalhala, že ji poznal a požádal ji, aby si s ním dala sklenku vína, a pak potkali jeho syna.

„Oba jsou velmi vhodné partie,“ přikývla souhlasně sestra. „A mladší z nich tě požádal o tanec. Držíš se dobře, Elizo.“

„Učinil to z pouhé zdvořilosti,“ namítla Eliza, která neměla zájem odhalovat složité spodní proudy mezi nimi, nechtěnou přitažlivost z její strany a podezíravou nevraživost z té jeho. Vzhledem k tomu všemu se na jejich tanec moc netěšila.

Navzdory vzrušenému očekávání svého těla.

„Vím, že jsem tě varovala, že musíš být ve společnosti rezervovanější, než jsi zvyklá z rodiny, a chápu, že často nevíš, o čem se s mladými muži bavít,“ sestra se odmlčela. „Ale tohle je pro tebe výjimečná příležitost. Stratham si s tebou zatančí. Musíš se pokusit jej zaujmout, a ne jako obvykle při tanci zatvrzele mlčet.“

„Nemám problém mluvit...“ bránila se Eliza. „Jen neumím pronášet povrchní lichotky, a už vůbec ne jízlivé posměšky na adresu ostatních, což jak se zdá, jsou hlavní témata hovoru mezi mladými ve vyšší společnosti. Nemám problém mluvit se zralými muži, kteří jako táta mají větší rozsah zájmů.“

„Myslíš muži jako je lord Markham? To by byl skvělý úlovek, i když je na tebe trochu starý. Říká se, že poté co rok truchlil po své ženě, se teď rozhodl hledat správněnou společnici, aby si svá zralá léta trochu projasnil. Ale čekala bych, že dáš raději přednost jeho synovi. Je to očividně ďábelsky přitažlivý exemplář! Má dost vlastních peněz, po matčině smrti zdědil nemovitosti, které byly součástí jejího věna. Už teď je baron a po otci zdědí titul vikomta.“

„Prosím, hlavně se mě teď nesnaž nabízet, a to ani

jednomu z nich,“ řekla rychle Eliza. Nedej bože, kdyby už tak podezřívavý Stratham vycítil z chování její sestry, že mají poličeno na jeho otce!

„To je hlavně tvoje práce někoho přilákat. Kohokoliv vhodného,“ připomněla jí sestra. „Víš, že papá si nemůže dovolit ti poskytnout další sezónu. A bez ohledu na to, jak moc tě mám ráda, ani mé fondy mi neumožňují tě sponzorovat další rok.“

„Já vím, vážím si toho, že sis i tento rok udělala čas, abys mě doprovázela,“ řekla Eliza.

Byla si dobře vědoma, že toto bude její poslední plesová sezóna. Pokud si nenajde manžela předtím, než se společnost rozprchne do letních sídel, bude se muset vrátit do divočiny Saltashe a pravděpodobně se nikdy nevdá. A nešťastný úděl staré panny sice z dobré rodiny, avšak nemajetné, se stane i jejím osudem. Bude putovat od jedné rodiny ke druhé, aby pomáhala s dětmi, nemocnými a starými příbuznými.

Jakkoliv milovala děti svých sester, stále chovala naději, že jednou bude mít své vlastní. Že bude paní ve svém domě a oporou jí bude manžel, kterého si bude vážit a milovat ho.

Vezme si k srdce radu své sestry a pokusí se zapříst s lordem Strathamem hovor, pokud svou nabídku k tanci myslel vážně a opravdu za ní přijde.

I když si byla naprosto jista, že tím jejím zatím neidentifikovaným budoucím manželem nebude ani vikomt Markham, ani jeho pohledný, podezřívavý syn.

DRUHÁ KAPITOLA

Když odcházeli z plesového sálu, Giles Stratham očekával, že jej otec vyplísne za to, že za nimi šel jako stín a kazil mu radost z hovoru se slečnou Hasterlingovou. Možná byl zbytečně podezřívavý, ale to, jak ta mladá dáma majetnicky položila ruku na otcovu paži, okamžitě probudilo jeho ostražitost.

Věděl, že je jeho otec ještě citově zranitelný a zdaleka se nepřenesl přes ztrátu své lásky z dětství a celoživotní družky. Také se cítil osaměle, byla to jeho první zima bez manželky a nejdražší přítelkyně. Giles se jej snažil ze všech sil utěšovat, ale jakkoliv si byli blízcí, nemohl mu nahradit jeho milovanou družku.

Sám tuto laskavou a energickou dámu bolestně postrádal. Ale navzdory otcově osamělosti si nepřál, aby si za jeho matku takhle brzy hledal náhradu.

„Kde jsi říkal, že na mě Withram čeká?“ zeptal se jej otec nakonec.

„V karetním salónku.“

„Tak já se k němu připojím. Uvidíme se později, ano?“

Giles za ním hleděl, jak odchází, a ulehčeně si oddechl, byl rád, že se otec rozhodl nekomentovat citlivé téma jeho potenciálních námluv a Gilesova vědomého narušování této aktivity. S otcem bezpečně usazeným v herním salónku mohl konečně odložit svou ostražitost.

Ještě nebyl připraven vrátit se do tanečního sálu, a tak se vydal opuštěnou chodbou, vděčný za možnost utřídit si myšlenky. Nebylo to tak, že by byl zcela proti tomu, aby se otec znovu oženil. I matka by si určitě přála, aby její milovaný druh žil dál plnohodnotným a spokojeným životem.

Giles měl jen obavy, že by se jeho osamělý otec mohl stát snadnou kořistí nějaké intrikánky, která by dychtila po titulu manželky bohatého vikomta.

A klidně by se mu mohla pokusit vloudit do přízně třeba tím, že by se se snaživě zajímala o jeho domov a rodinu, vyptávala se, co ho baví, a pak projevila radostné překvapení, že mají podobné zájmy.

Moc rád by slyšel, co slečna Hasterlingová skutečně ví o Petrarkovi.

Nebyla by první, která by si na otce brousila zuby. Pouhých šest měsíců po matčině smrti začaly vikomta navštěvovat matróny z celého Hampshiru a projevovaly ochotu ulevit mu v zármutku pozváním na večeri v důvěrném rodinném prostředí, kde se čistou náhodou vyskytovala i nějaké vhodná neprovdaná dáma.

Tyto nájezdy zesílily, když skončilo vikomtovo roční truchlení a vrátil se s Gilesem do Londýna. Pár hodin po jejich příjezdu k nim začaly proudit pozvánky na večírky, kde byl pak otec většinou představen při tažlivým dámám, od právě odrostlých školaček až po vdovy s dospělými dětmi.

Trik slečny Hasterlingové s Petrarkou učinil na Markhama takový dojem, že jej přiměl nabídnout jí, že ji navštíví, pomyslel si Giles s obavami. Proto ji požádal o tanec, aby měl validní výmluvu ji také navštívit. Pokud možno po boku otce, anebo když by to působilo moc neomaladě, tak aby alespoň mohl zůstat při jeho návštěvě někde poblíž, aby na něj mohl dávat pozor.

Slečna Hasterlingová působila mile, pokud ovšem

to, co předváděla, byl její skutečný charakter. Musel připustit, že i když nebyla žádná oslnivá kráska, byla vcelku přitažlivá. Měla štíhlou postavu, srdčitou tvář a obrovské hnědé oči, přesně ten typ sladké nevinosti, který inspiruje galantní muže, jakým byl i jeho otec, aby ji chtěli chránit a zabezpečit.

Sladce nevinná... jako Arabella.

Ozvala se v něm dávná bolest, a když si vybavil naivní okatou dívku, která si podmanila jeho chlapecké srdce, aby jej posléze opustila, zatímco byl na univerzitě, a vzala si staršího, bohatšího a již otitulovaného džentlmena. Ta vzpomínka jen to posílila jeho neklid.

Snaží se slečna Hasterlingová o něco podobného?

Nemá šanci, pokud do toho budu mít co mluvit, pomyslel si Giles a zamračeně semkl rty. Ochrání svého otce před podobným trápením, jaké sám zakoušel od vypočítavých žen, ať už mladých naivek nebo rafinovaných kráskek.

Obraz bezelstné Arabelly v mžiku vystřídala vize oslnivé Lucindy... jak odpočívá na pohovce v obývacím pokoji, jen v negližé, které rafinovaně zvýrazňovalo její vlnadné tělo, a prohlíží si diamantový náramek na svém štíhlém zápěstí. Byla jím tak okouzlená, že když vešel do pokoje, tak se jej ani nepokusila skrýt.

Projela jím vlna vzteku, znechucení a potlačované bolesti.

Moc se ze své první nešťastné zkušenosti nepoučil, pomyslel si hořce. Od prvního okamžiku, kdy čerstvě ovdovělou lady Evansovou před osmi lety po návratu z Oxfordu uviděl, byl ztracen.

Usilovně ji dobýval a byl tak šťastný, když ji konečně získal, že benevolentně přehlížel i to, že se dál občas schází i s jinými muži. Trýzněn domněnkou, že Arabellu ztratil jen proto, že si včas nezajistil její souhlas se sňatkem, dokonce Lucindu impulzivně

požádal o ruku. Odpověděla, že už vdaná byla a jednou jí to úplně stačilo.

Zažila příšerné manželství: byla prakticky jako školačka předána lordu Evansovi, staršímu obdivovateli s dospělými dětmi, jehož značné jmění, jak bylo předem domluveno, zbavilo její rodinu tíživých finančních problémů. Byla odvečena z Londýna a držena v izolaci na manželově venkovském sídle, dokud jí jeho smrt neumožnila návrat do společnosti a ke svobodě.

Giles se s ní setkal během její první triumfální sezóny. Chápal, že si tato nevýslovně krásná žena zaslouží po tom dlouhém exilu velkou dávku obdivu a pozornosti. Pochopitelně jí nemohl upírat všechno to vzrušení z flirtování, když se proboujovávala do vyšších kruhů a zajišťovala si přízeň vrcholných politiků z parlamentu a vlivných osobností královského dvora. Doufal, neboť jej o tom ujišťovala, že až se nasýtí slávy a života na výsluní, bude připravená se usadit a věrně milovat jediného muže.

Ta malá scénka, kdy jí minulý týden přistihl, jak si se zalíbením prohlíží diamantový náramek, dárek, který dostala od svého ctitele, zatímco on se na venkově staral o chod Stratham Hall, by v něm v minulosti vzbudila prudkou žárlivost.

V divoké hádce by z ní vytáhl jméno jejího obdivovatele, v tomto případě Melbournea, který, ač měl mnoho jiných milenek, by jí určitě nedaroval diamantový náramek jen jako výraz díky za její politické poradenství. A pak by po bouřlivém rozchodu, ve snaze si u ní opět vydobýt výsadní postavení, spěchal ke svému klenotníkovi a zakoupil by jí ještě okázalejší šperk. Tentokrát se však rozhodl, že další cetka, kterou jí koupí, bude dárkem na rozloučenou.

Netušil, kdy přesně k tomu došlo, že jeho trpělivost přetekla a že si uvědomil, že oddanost, kterou jí

posledních šest let projevoval, pro ni téměř nic neznamenala. Dokud bude žádoucí, nebude nikdy ochotná se usadit s jedním mužem. A jeho už tato její hra koenečně unavila.

Poběží za ním, aby si jej opět k sobě připoutala, až si uvědomí, že od ní doopravdy odešel? A přál by si, aby to udělala?

Neznal odpověď ani na jednu z těchto otázek.

V minulosti se Lucinda nikdy kvůli bývalým nápadníkům příliš netrápila, protože stále přicházeli noví, kteří dychtili obsadit po nich uprázdněná místa.

Čím však zaplní prázdnotu, kterou po sobě Lucinda v jeho životě zanechá?

Potlačil ten pocit zmaru. Starost o rodinné sídlo jej dostatečně zaměstná. Když byl jeho otec minulé léto ochromen zármutkem, nabídl se, že převezme otěže správy, z pouhé nutnosti. Když se pak vikomt postupně zotavoval, Giles mu nabídl, že mu předá dohled nad každodenním zařizováním zpět, ale otec to odmítl. Stejně bude ten majetek brzy tvůj, řekl mu, a já se mezitím hodlám věnovat svým knihám a hudbě.

Z přemítání Gilese vytrhly úvodní tóny známé melodie. Přestávka muzikantů byla u konce a opět začali hrát. Musí se vrátit do sálu a vyzvat slečnu Hasterlingovou k tanci, který mu přislíbila.

Možná opravdu byla tím, čím se zdála: milou nevinnou dívkou, která se upřímně zajímala o jeho otce, aniž by se vypočítavě snažila ulovit bohatého manžela. Ale copak všechny ženy netouží ulovit manžela, který splní všechna jejich přání?

Musí si oteď neustále připomínat těžce nabytou zkušenost, že hlavní zájem žen je zajistit si co nejvýhodnější možnou pozici, ať už je to bohatý manžel nebo zástup bohatých, štědrých milenců.

Postará se, aby jeho otce nevyužila nějaká bezcitná

žena, tak jako se to stalo jemu. Bude na stráží do té doby, než se vikomt vzpamatuje natolik, aby dokázal s jasnou myslí posoudit, jestli si žena cení jeho osobnosti nebo spíš jeho bohatství a postavení. Až si bude jistý, že je otec toho schopen, stáhne se do pozadí a nechá jej, aby si vybral družku, která vnese radost a světlo do zbývající části jeho života.

A pak udělá to, co dříve považoval za nemožné, a opustí Londýn, trvale se usadí na venkově a bude se věnovat hospodaření na rodinném sídle.

Jako dědic majetku i titulu se bohužel nevyhne nutnosti si jednou také najít ženu, naštěstí však tuto nepříjemnou povinnost může odložit na později.

Vzmužil se a rozhodně vešel do tanečního sálu s úmyslem najít slečnu Hasterlingovou. Našel ji v družném hovoru s vysokou tmavovlasou dámou a starším džentlmenem, které neznal. Což jej nepřekvapovalo. Přestože opustil školu v Oxfordu už téměř před deseti lety, během všech těch let se příliš společenským aktivitám nevěnoval.

Lucinda dávala přednost spíše důvěrným schůzkám svých politických přátel nebo setkáním v úzkém kruhu královského dvora a okázalé bály, kulturní události a společenské večírky, které milovala většina žen, ji vůbec nelákaly. A jelikož jej žádná jiná než Lucinda nezajímala, odolával ve vši zdvořilosti snahám být představen jiným dámám.

„Slečno Hasterlingová,“ pozdravil ji s úklonou, když k ní došel. „Přislíbila jste mi následující waltz, pokud si vzpomínáte.“

„Ano, já vím,“ odpověděla a také se před ním uklonila.

„Než půjdeme tančit mohu vám představit svou nejdražší přítelkyni? Lady Margaret D'Aubignonová, toto je lord Stratham, syn lorda Markhama, který se

nedávno vrátil do Londýna. Lorde Strathame, lady Margaret a její přítel pan Fullridge.“

Když se navzájem zdvořile představili, Gilese napadlo, jestli pan Fullridge není další postarší džentlmen, kterého se snaží slečna Hasterlingová svést. Z nepřilíš vřelého pohledu, který na něj tento džentlmen vrhl, usoudil, že jej příliš netěší, že mu ji odvádí pryč.

„Pokud ti to nevadí, vrať se k nám po tanci, pan Fullridge ještě neměl prostor si s tebou pořádně popovídat,“ potvrdila lady Margaret Gilesovo podezření, že se tento muž o jeho taneční partnerku dosti zajímá.

„Jak si přeješ, milá Margaret,“ odpověděla naprosto nevzrušeně. Slečna Hasterlingová.

Giles si dívku, která s ním kráčela na taneční parket, pokradmo prohlížel. Nezdálo se mu, že by se nějak zvlášť těšila z jeho společnosti, ale ani nevypadala, že by se toužila vrátit ke svému postaršímu citeli. Dokonce se ani nesnažila jej okamžitě zatáhnout do hovoru, jako by jí bylo jedno, jestli jí věnuje pozornost nebo ne.

Což mu připadalo dost divné. Vzhledem k tomu že byl stejně žhavý úlovek pro manželství jako jeho otec, při těch nepřilíš častých příležitostech, kdy se vydal sám do společnosti, byl vždy pronásledován houfem vdavekchtivých dívek a jejich matek. Ačkoliv si slečna Hasterlingová musela být vědoma jeho postavení, zdálo se skoro, že ji nijak netrápí, že by mu se svým nezájmem o hovor mohla připadat nezajímavá a nudná.

I když byl tento jev pro něj neznámou zkušeností, usoudil, že se pravděpodobně všechny ženy nesnaží zaujmout každého muže, s nímž se setkají.

Přesto jej, překvapivě, její nezájem poněkud iritoval.

Že by dávala přednost starším mužům? přemítal v duchu a jeho neklid vrůstal. Musí využít tuto příležitost a během tance se o ní dozvěděl víc, podobně jako se i ona zvědavě vyptávala na životní situaci jeho otce.

„Zůstáváte v Londýně po celou plesovou sezónu?“ zeptal se jí, když zaujali svá místa.

„Ano, přijeli jsme krátce po jejím zahájení.“

„Takže jste si už tady užila spoustu plesů, že ano?“

„Vlastně tolik ne, moje sestra přijela se svými dětmi a některé onemocněly, takže pochopitelně bylo potřeba se o ně postarat.“

„Byly natolik nemocné, že jste je nemohly ponechat v péči chůvy?“ podivil se Giles.

„Ne, nebylo to nic vážného, díkybohu. Avšak byly dost rozmrzelé, že musí trávit tolik času v posteli, a tak ocenily péči milující tety,“ řekla a tvář jí při zmínce o dětech zněžněla.

Většina dam ze společnosti nechávala své potomky na venkově, anebo když se obtěžovaly je vzít s sebou, svěřovaly je po většinu času do péče chůvy. Nevzpomínal si, že by někdy slyšel o nějaké dámě, která by dala přednost péči o děti před společenskou zábavou. Byla snad slečna Hasterlingová *povinna* zastávat funkci neplacená pomocnice v domácnosti své sestry?

Bude se muset někoho diskrétně vyptat na její situaci. Nepotřeboval slyšet poznámku o zažívání sukně, aby pochopil, že její garderoba není nová, natož aby byla poslední výstřelek módy. Vzhledem k tomu, že často doprovázel Lucindu k jejím oblíbeným modistkám a platil za mnohé její šaty, věděl toho o módních stylech víc, než mu bylo milé.

Pokud je slečna Hasterlingová ve finanční tísní, bude její potřeba ulovit manžela ještě naléhavější než u většiny ostatních dívek.

Takže se raději spokojí se starším bohatým mužem, než aby s nejistým výsledkem soutěžila s lépe zaopatřenými dívkami o někoho mladého, vášnivého a pohledného, jemuž by v jiné situaci jistě jako každá dala přednost.

„Jste asi velmi... obětavá, že se o děti své sestry takhle staráte,“ řekl nakonec a pokusil se, aby z jeho hlasu nezněla skepse. „O to víc si pak jistě užíváte zábav, kterých se máte možnost zúčastnit, že?“

Pronikavě na něj pohlédla, jako kdyby si povšimla jeho pochybovačného tónu. „Mám ráda hudbu, tanec a divadlo. Ale nejvíc si užívám toho, že mohu během sezóny trávit čas se svými přítelkyněmi, lady Margaret a lady Laurou Pomeroy. Vzhledem k tomu že moje rodina bydlí u Plymouthu, rodinné sídlo lady Margaret je v Somersetu a lady Laura je ve Warwickshiru, tak jsme po zbytek roku odsouzeny k pouhé korespondenci.“

„Jak jste se sprátelily, když jste z tak různých končin?“

„Setkaly jsme se v loni během naší první plesové sezóny.“

„Takže toto je už vaše druhá sezóna? A ještě jste stále nenašla džentlmena, který by se vám zalíbil?“

Tváří jí přeběhl rozmrzelý výraz, otevřela ústa, aby něco řekla, ale pak si to rozmyslela a odpověděla jen: „Ne, ještě ne.“

Marně čekal, že bude pokračovat. Zoufalý z jejího mlčení se chystal sám něco říct, když na něj pohlédla s odhodláním a úsměvem, jako by si právě dodala odvahy.

„A co vy, mylord? I když jsem se během minulé sezóny setkala s vaším otcem, nevybavuji si, že bych na nějaké společenské akci viděla vás? Vlastně ani během tohoto roku, když nepočítám dnešní večer.“

Nebýval často ve větší společnosti, ochotně se podřídil Lucindě, která dávala přednost menším sešlostem politiků. Se skřípáním zubů přetrpěl několik bálů, které navštívili společně, neboť kamkoliv Lucinda přišla, tak se svou oslnivou krásou okamžitě stala terčem pozornosti všech mužů v sále.

Bylo to dost otravné i na komorních večírcích, protože si tu pozornost vychutnávala a flirtovala s každým, kdo ji zaujal. A na plesech takových situací bylo na něj až příliš. Obvykle pak následovaly hádky.

Dobírala si jej kvůli jeho žárlivosti, i když byla často oprávněná. Tvrdila mu, že už ji nikdy nikdo nebude zavírat doma jako její první manžel, ale že mu její zálety nemusí dělat starosti, protože on u ní vždy bude na prvním místě a vždy se k němu vrátí.

Ale jen málokdy odolala příležitosti si zaflirtovat s jinými muži, kteří jí připadali zajímaví. Ale opravdu se pokaždé k němu vracela. Šílel z těchto jejích úniků, ale nakonec jej vždy svým svůdným kouzlem uchlácholila, aby na ně zapomněl. Nebo spíš se jí podařilo, aby je vytěsnil ze své mysli, i když vzpomínky a bolest s nimi spojené stále přetrvávaly připravené mu proniknout zpět do vědomí.

Brzy však tento hořký a smysl postrádající koloběh jejích návratů a útěků ukončí.

Najednou si uvědomil, že zatímco se odmlčel a propadl do vzpomínek, slečna Hasterlingová trpělivě čeká na jeho odpověď a její velké tmavé oči pátravě zkoumají jeho tvář. Naštvaný sám na sebe, že se zas nechal unést myšlenkami na Lucindu, řekl stroze: „Já moc často do společnosti nechodím.“

„Váš otec se zmínil, že jste se začal starat o rodinné sídlo a nemohl být často v Londýně. Máte raději venkov?“

„Až donedávna jsem dával přednost městu.“

Lehce se zamračila. „Pak jsem překvapena, že jsme se nesetkali, ale to je pochopitelné. Váš otec mi říkal, že nemáte v oblíbě společenské akce. Ani se vám nedivím, vždyť svobodný muž má tolik jiných možností, muzikály, divadelní představení, sportovní kluby a filozofické debataní společnosti, pánské kluby... sdílíte s otcem vašeš pro divadlo a knihy, nebo se raději věnujete sportu?“

Těžko mohl přiznat, že jeho prvořadým zájmem bylo usilovné pronásledování jedné lehkomyšlné krásavice.

„I když rád čtu, nejsem žádný knihomol a učenec jako táta. Občas chodím i do divadla, ale raději trávím čas někde venku projíždkami na koni, ať už ve městě v parku nebo na našich pastvinách na venkově.“

Lucinda nebyla žádná zapálená jezdkyň, ale ráda s ním jezdila na výlety ven z města. Zvláště do malých vesnických hospůdek, kde se scházeli na odpolední milostná dostaveníčka. Po tváři mu přeletěl záblesk hořkosladkého úsměvu, ale pak si uvědomil, že jej slečna Hasterlingová vyslyší důkladněji než on ji.

Rozhodnutý se znovu soustředit na svou potřebu se o ní dozvědět víc, se jí zeptal: „A co vy, slečno Hasterlingová? Baví vás i třeba jízda na koni, nebo býváte stále jen ponořena do svých knih?“

Opět se snažil nedávat najevo svou nedůvěru, ale ona na něj znovu vrhla pronikavý pohled, jako kdyby jej podezírala, že pochybuje o rozsahu jejích vědomostí. Pod fasádou naivní nevinnosti má velmi bystrý úsudek, musel ač zdráhavě připustit.

Nepokusila se mu však vyčíst jeho skeptický tón, ale jen mu raději jednoduše odpověděla: „Ráda jezdím na koni a každodenní vyjíždky mi velmi chybí. Ale bývalo by příliš nákladné přivést si svou klisnu do města.“